

Kız ve Keçi

Çınar BİBER

Kız ve Keçi

Çınar BİBER

Mira, Gran'ın çiftliğine giden tozlu yolda seke seke yürüyordu; yeşil lastik çizmeleri küçük toz bulutları kaldırıyordu. Kıvrıcık siyah saçları iki tombul topuz halinde zıplıyor, kanvas çantası yanında sallanıyordu. Gran'ı ziyaret etmeyi çok severdi, özellikle çiftliğin hayatla kaydığı güneşli günlerde. Bugün keşfedecek yeni bir şey bulmayı umuyordu.

Ahırın arkasında Mira yumuşak, yalnız bir meleme sesi duydu. Köşeden baktı ve küçük bir ağılda tek başına duran, gri lekeli, krem beyazı bir keçi gördü. Sarkık kulakları düşmüş, kehribar rengi gözleri üzgün görünüyordu. Boynunda yuvarlak pirinç canlı mavi bir tasma gevşekçe asılıydı. Bir kez daha uzun, hüzünlü bir meleme sesi çıkardı.

Mira'nın içi sızladı. Yavaşça çite yürüdü ve elini uzattı. "Merhaba, küçük keçi," dedi nazıkçe. Keçi başını kaldırdı ve meraklı gözlerle ona baktı. Bir adım yaklaştı, küçük sakalı kıpırdadı. "Benim adım Mira," dedi. "Senin adın ne?" Keçi sadece gözlerini kırptı ve parmaklarını kokladı.

Gran, çiftlik evinden çıktı; lavanta rengi hırkası esintiyile dalgalanıyordu. Ahşap bastonuna yaslandı ve gülümsedi. "Bu Pip," dedi. "İki yaşında ama huzursuz ve yalnız görünüyor. Keçilerin aktiviteye ve arkadaşlığa ihtiyacı var, Mira. Oynayacak arkadaşları olmadan üzülrler." Mira Pip'e baktı ve düşünceli bir şekilde başını salladı.

Mira çantasını açtı ve çıtır bir havuç çıkardı. Pip'in kulakları dikildi. Havucu uzattı ve Pip avucundan nazıkçe kemirdi. "Bunu seviyorsun, değil mi?" diye kıkırdadı. Pip'in kuyruğu hafifçe sallandı. Mira onun sağlam bacaklarını ve yakındaki büyük saman balyası yığınınına sık sık bakışını fark etti. "Sanırım tırmanmak istiyorsun," dedi.

Gran bilgece başını salladı. "Keçiler tırmanmayı sever," dedi. "Ama güvenli yollara ve nazik zorluklara ihtiyaçları var. Ona yumuşak saman ve sağlam basamaklarla bir tırmanma parkuru kurabiliriz. Bu ona hem egzersiz hem de eğlence sağlar." Mira'nın büyük koyu kahverengi gözleri parladı. "Şimdi başlayabilir miyiz?" diye sordu. Gran kıkırdadı. "Hadi biraz saman balyası ve eski sandık toplayalım."

Mira ve Gran birlikte çalıştılar; saman balyalarını küçük bir tepe haline getirdiler ve ahşap sandıkları nazık bir merdiven olacak şekilde üst üste dizdiler. Pip ağılından izliyor, başını yana eğiyordu. "Hadi Pip!" diye seslendi Mira. Kapıyı açtı ve Pip pirinç çanı çınlayarak dışarı çıktı. Saman balyalarını kokladı ve meraklı kehribar gözlerle Mira'ya baktı.

Mira Pip'i ilk alçak balyaya götürdü. "Hadi yukarı!" diye cesaretlendirdi. Pip bir toynağını samana koydu, sonra diğerini. Biraz sallandı, sonra yukarı zıpladı. Çanı neşeyle çınladı. "Başardın!" diye tezahürat yaptı Mira. Pip gururlu görünüyordu. Ona çantasından küçük bir elma parçası uzattı. Pip onu hızla yedi ve mutlu bir şekilde meledi.

Sonra Mira Pip'e sandık basamaklarını gösterdi. Alçak ve genişlerdi, sağlam bacakları için kolaydı. Pip yavaşça tırmandı, her seferinde bir basamak. Tepede dikildi ve etrafına baktı. Sonra neşeli bir zıplayışla aşağı atladı. Mira ellerini çırpı. "Doğuştan tırmanıcısın!" diye güldü. Pip etrafında hoplayıp zıpladı, daha fazlasını istiyordu.

O günden sonra Mira her gün Pip'i ziyaret etti. Saman balyası tepesinde ve sandık basamaklarında tırmanma oyunları oynadılar. Bazen Gran küçük bir rampa veya alçak bir tünel gibi yeni bir nazık zorluk ekliyordu. Pip güçlendi ve mutlu oldu. Tüyleri parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Her sabah Mira'yı mutlu bir meleme ve çanının çınlamasıyla karşılıyordu.

Bir öğleden sonra koyu bulutlar geldi ve yağmur yağmaya başladı. Mira dışarı çıkıp Pip ile oynayamadı. Pencereden Pip'in ağılında durup üzgün ve huzursuz görünmesini izledi. "Yağmurlu günlerde bile aktiviteye ihtiyacı var," dedi Gran. "Ahırın içine biraz güvenli tırmanma eğlencesi getirebiliriz." Mira'nın yüzü bir fikirle aydınlandı.

Mira ve Gran ahırın içinde yumuşak saman balyaları ve ahşap bir kalas kullanarak mini bir tırmanma parkuru kurdular. Pip çanı çınlayarak içeri girdi. Yeni yolu kokladı ve hevesle tırmandı. Mira onu cesaretlendirdi. "Çok akıllısın, Pip!" dedi. Yağmur durana kadar oynadılar ve Pip mutlu ve yorgundu.

O günden sonra Mira ve Pip en iyi arkadaş oldular. Yağmur ya da güneş, her gün tırmanma oyunları oynadılar. Gran gözetim yaptı ve her yolun güvenli olduğundan emin oldu. Pip güçlü ve oyuncu büyüdü ve Mira'nın yanağını sevmeyi çok sevdi. Mira, hayvanların mutlu olmak için aktiviteye ve arkadaşlığa ihtiyaç duyduğunu öğrendi. "Küçük nezaket eylemleri büyük bir fark yaratır," dedi Gran'a.

Mira Pip ile oynamaları için başka hayvan arkadaşlarını da getirmeye başladı. Çiftlik kedisi uzaktan izledi ve tavuklar yakında gıdıkladı. Pip artık yalnız hissetmiyordu. Mira, Gran ve koca bir çiftlik dolusu arkadaşı vardı. Pirinç çanı nereye giderse neşeyle çınılıyordu. Mira'nın çantası her zaman keçi arkadaşı için ikramlarla doluydu.

Güneşli bir sabah Mira geldiğinde Pip'i kapıda beklerken buldu, kuyruğu sallanıyordu. Neşeli bir selamlayla meledi ve çantasını dürtükledi. "Oynamak mı istiyorsun?" diye güldü. Tırmanma parkuruna koşular ve Pip saman balyalarına kolayca tırmandı. Mira tezahürat yaptı ve el çırpı. Oyunları eğlence ve kahkahayla doluydu ve dostlukları her gün daha da güçleniyordu.

Güneş ahırın arkasında batarken Mira Pip'e nazıkçe sarıldı. "Sen gelmiş geçmiş en iyi keçisin," diye fısıldadı. Pip yanağını okşadı ve çanını yavaşça çınlattı. Gran verandadan gülümseyerek izledi. Mira, dostluğun ve oyunun dünyayı değiştirebileceğini öğrenmişti. Ve Pip, yalnız keçi, artık yalnız değildi.